

CONTRACTUL ADMINISTRĂRII FIDUCIARE ÎN LEGISLAȚIA REPUBLICII MOLDOVA. ASPECT ISTORIC

Stela SOCHIRCA,
doctorand, magistrul în drept, avocat

SUMMARY

The article will be devoted to the relatively new Institute of law – administration of trust property. He represents by itself the possibility of ownership by third persons for purposes of the goods as effective. The emergence and application in practice of the given Institute of law has been subject to the passage of R. Moldova from a planned economic system of the Soviet period the market economic relations and a tendency to conduct more effective administration.

Keywords: right in rem, ownership interest, Institute of law, the owner of the goods, right of possession, as a guide, as a provision, fiduciary asset management, fiduciary property, market economic relations.

REZUMAT

Articolul abordează instituția relativ nouă din drept – administrarea fiduciară a bunurilor. Această instituție reprezintă posibilitatea realizării dreptului de proprietate de către persoanele terțe în scopul folosirii cât mai eficiente a bunurilor.

Apariția și aplicarea în practică a acestei instituții de drept au fost condiționate de trecerea R. Moldova de la un sistem economic planificat la relații economice de piață și de tendința de a organiza mai efectiv administrarea bunurilor, inclusiv a bunurilor Statului.

Cuvinte-cheie: drept real, drept de proprietate, institut de drept, proprietarul bunurilor, drept de posesie, drept de folosire, drept de dispoziție, administrare fiduciară a bunurilor, proprietate fiduciară, relații economice de piață.

Introducere. Dreptul de proprietate reprezintă unul dintre cele mai vechi drepturi reale, reglementate în jurisprudență. Deținătorul acestui drept are posibilitatea de a determina conținutul și direcția de folosire a bunurilor deținute de el, în calitate de proprietar, administrându-le în volum deplin. În acest sens, proprietarul bunurilor are dreptul de posesie, folosire și dispunere a lor deplină, atât independent, cât și prin atragerea altor persoane.

Proprietatea fiduciară, ca formă specifică de proprietate, a apărut în dreptul englez în Evul Mediu, pentru a ocoli restricțiile legale pentru anumite persoane de a deține în proprietate anumite bunuri (mănaștirile – terenuri de pământ; femeile căsătorite – proprietate personală, delimitată de cea a soțului ș.a.). În afară de aceasta, cruciații, purtând cruciade ani de zile, nu erau convinși de întoarcerea lor cu bine acasă și pentru a-și proteja drepturile lor asupra bunurilor deținute, de asemenea, recurgeau

la administrarea fiduciară a bunurilor [1 p. 378].

În calitate de institut independent de drept, administrarea fiduciară a apărut în Marea Britanie, în formă de drept real al administrării fiduciare a proprietății (trastul) și a cunoscut o răspândire largă în țările cu economie dezvoltată, ce aparțin sistemului de drept continental, ca instituție de drept obligațional, numit *administrarea fiduciară a bunurilor*.

Actualitatea temei. Fiind o instituție de drept relativ nouă în legislația R. Moldova, implementarea ei în sistemele juridic și economic ale statului ar favoriza simțitor gestionarea bunurilor proprietarului de către administratorul fiduciar.

Studiind prin metoda comparativ-analitică reglementarea juridică a instituției administrării fiduciare a bunurilor de către Codul civil național și cele ale Federației Ruse, României, Franței, au fost elucidate un șir de lacune și puncte vulnerabile în reglementarea

națională a administrării fiduciare a bunurilor, ceea ce face dificilă utilizarea sa mai amplă.

Scopul lucrării constă în studierea reglementării juridice a administrării fiduciare a bunurilor în legislația națională și propunerea unor completări în aspectul dat.

Expunerea materialului. Una dintre instituțiile de drept noi din legislația R. Moldova – administrarea fiduciară a bunurilor – reprezintă posibilitatea realizării dreptului de proprietate de către persoanele terțe în scopul folosirii cât mai efective a bunurilor.

Apariția și aplicarea în practică a instituției de drept date a fost condiționată de trecerea R. Moldova de la un sistem economic planificat în perioada sovietică la relații economice de piață și de tendința de a organiza mai eficient administrarea bunurilor, inclusiv a bunurilor Statului.

Odată cu dezvoltarea relațiilor economice de piață în R. Moldova, a crescut considerabil numărul proprietarilor de bunuri și, drept

urmare, a crescut importanța proprietății private. Pentru toți subiecții relațiilor economice a devenit actuală întrebarea referitor la metodele legale de păstrare a bunurilor deținute și, de asemenea, referitor la cele mai efective metode de administrare a lor. Statul, în calitate de participant la circuitul civil al bunurilor, de asemenea a simțit necesitatea unor metode suplimentare de administrare a bunurilor Statului, în primul rând a acțiunilor întreprinderilor privatizate.

Refuzul Statului de a monopoliza economia a creat necesitatea folosirii noilor instrumente ale dreptului, unul dintre care a devenit instituția administrării fiduciare a bunurilor.

În calitate de instituție de drept, administrarea fiduciară este reglementată de Codul civil, care reglementează noțiunile generale ale administrării fiduciare a bunurilor. Astfel, în R. Moldova, pentru prima dată s-a format baza legislativă de reglementare a relațiilor juridice ce țin de administrarea proprietății străine în condițiile economiei de piață.

Necesitatea administrării bunurilor apare din exprimarea dorinței proprietarului bunurilor sau a persoanei împuternicite, condiționate, spre exemplu, de lipsa de experiență sau de imposibilitatea de a folosi anumite categorii ale bunurilor sale. Astfel, nu fiecare deținător de acțiuni sau subiect al drepturilor exclusive este în stare să le folosească competent și efectiv în interesele sale. Este vorba mai ales de proprietarii complexelor imobiliare. Acest gen de rapoarte juridice pot deveni actuale și utile nu numai pentru proprietarii privați de bunuri, dar și pentru cei publici.

În unele cazuri, administratorul fiduciar trebuie să înlocuiască proprietarul bunurilor (sau altă persoană împuternicită), prin indicațiile legale directe, în legătură

cu anumite circumstanțe: instituirea tutelei sau curatelei (art. 36 Cod civil), declararea persoanei dispărută fără veste (art. 49 Cod civil) sau decesul ei (administrarea bunurilor de către executorul testamentar, pînă la momentul acceptării de către moștenitori a moștenirii).

Analizînd reglementarea administrării fiduciare a bunurilor în Codul civil (cap. XIV), descoperim un șir de lacune în legislație, ce pot servi drept impediment la implementarea în practica comercială și cea juridică a instituției date de drept. De exemplu, nu sînt stipulate categoriile de subiecți de drept care pot fi desemnați în calitate de: fondator al administrării fiduciare, administrator fiduciar. La fel, nu sînt elucidate condițiile esențiale ale contractului dat, obligatorii de a fi stipulate, cazurile de încetare a contractului administrării fiduciare.

Nu este stipulată obligarea de către lege de a deține licența în cazul administrării fiduciare a hîrtiilor de valoare, în scopul controlului mai riguros din partea Statului al acestui gen de administrare, ce ar oferi totodată garantarea unei activități calificate în domeniul dat pentru potențialii fondatori ai administrării fiduciare sau pentru beneficiari.

În literatura de specialitate, atît națională, cît și internațională, se expun diverse puncte de vedere privind reglementarea juridică a administrării fiduciare a bunurilor.

Sînt destul de actuale discuțiile ce țin de locul și rolul acestei instituții de drept în sistemul drepturilor reale și obligaționale.

Sînt tratate ambiguu dispozițiile principale, legate de noțiunea contractului de administrare fiduciară, în primul rînd de obiectul juridic și obiectul material al contractului.

Legislația care garantează menținerea echilibrului drepturilor, care asigură protecția intereselor

proprietarilor bunurilor, inclusiv interesele proprietarilor bunurilor publice, are drept sarcină să definitiveze în actele normative noțiunea de „interes”. Noțiunea dată urmează a fi definitivată și în contractul administrării fiduciare a bunurilor.

Contractul administrării fiduciare a bunurilor este o categorie independentă de contracte, în contextul definitivării sale prin prevederile art. 1053 Cod civil.

Transmiterea bunurilor în administrare fiduciară nu este însoțită de transmiterea dreptului de proprietar asupra bunurilor date. În contextul definiției contractului administrării fiduciare, este cert faptul că raporturile juridice dintre fondatorul administrării fiduciare și administratorul fiduciar **poartă un caracter obligațional**.

În **proprietatea fiduciară** împuternicirile proprietarului referitor la posesia, folosirea și dispoziția bunului se „disjung” și la transmiterea bunului de către o persoană (*settlor*, fondatorul administrării) în proprietate fiduciară altei persoane (*trustee*, administratorul fiduciar), avînd loc următoarele: dreptul de proprietate în esența sa trece administratorului fiduciar, care obține posibilitatea de a influența asupra bunului transmis lui chiar pînă la decizia sorții sale legale (dreptul de dispoziție asupra bunului trebuie să fie prestabilit în prealabil de către fondatorul administrării fiduciare, această posibilitate fiind folosită destul de frecvent). Proprietarul bunului transmis în administrare fiduciară își poate apăra dreptul său lezat de proprietar prin intermediul aceluiași litigii, ca și un proprietar de rînd.

Fondatorul administrării fiduciare rămîne **proprietar nominal** al bunului transmis în administrare fiduciară, ceea ce presupune:

a) împărțirea beneficiului obținut din activitatea administratorului fiduciar se înfăptuiește după voința și în interesele fondatorului

administrării fiduciare sau – cum deseori se întâmplă unei alte persoane, stabilite de beneficiar;

b) dreptul asupra bunului transmis în administrare fiduciară este limitat în timp și prezumă trecerea dreptului de proprietate de la administratorul fiduciar la fondatorul administrării fiduciare, după expirarea termenului prestabilit de ultimul.

O asemenea schemă se folosește și în țările ce fac parte din **sistemul de drept anglo-saxon**. Un rol primordial în formarea instituției administrării fiduciare l-a jucat schema trastului, pe larg răspândită în acest sistem de drept, nefiind utilă pentru țările ce fac parte din sistemul de drept continental, din care face parte și R. Moldova.

Deosebirea de sistemul de drept anglo-saxon constă în aceea că în sistemul de drept continental dreptul de proprietate include: dreptul de posesie, dreptul de folosință și dreptul de dispoziție asupra bunului, în sensul că transmiterea unei persoane terțe a unuia, a două sau a tuturor acestor împuterniciri (în volumul prestabilit de proprietar) nu duce după sine trecerea dreptului de proprietate la persoana dată în nici un volum.

Anume din aceste considerente, va fi imposibil de inclus modelul proprietății fiduciare (trastul) în sistemul de drept al R. Moldova. Cu problema dată s-a confruntat și legiuitorul Federației Ruse, unde s-au iscat discuții aprinse privind aprobarea, apoi abrogarea anumitor legi ce reglementau raporturile juridice descrise mai sus.

Administrarea fiduciară a bunurilor este o instituție universală, care este aplicabilă atât în domeniul comercial, cât și în cel necomercial. Folosirea acesteia are scopul de a asigura stabilitatea raporturilor juridice, deoarece administrarea fiduciară este orientată nu la obținerea unimomentană a profitului, ci la stabilirea unor raporturi de lungă durată ce ar duce

la obținerea profitului din bunuri.

Din imposibilitatea principială de folosire a instituției proprietății fiduciare în sistemul legislativ național a luat naștere contractul administrării fiduciare a bunurilor. Acest contract reprezintă o formă independentă a contractului civil, ce impune obligații și acordarea serviciilor de un anumit gen. Transmiterea bunurilor în administrare fiduciară nu are drept efect juridic trecerea dreptului de proprietate asupra acestui bun administratorului fiduciar, acesta fiind obligat – în toate raporturile contractuale cu terțele persoane – să indice că acționează în calitate de administrator fiduciar (art. 1059 Cod civil).

Studiind contractul administrării fiduciare, știința dreptului civil nu are o poziție unică referitor la determinarea naturii juridice a acestei instituții de drept. În literatura juridică contemporană există două viziuni asupra problemei reglementării operațiunilor administrării fiduciare și a bunurilor.

Adepii primei viziuni, urmărind tradițiile sistemului de drept continental, sînt părtașii modelului exclusiv obligațional-legal al administrării fiduciare a bunurilor (V.A. Dozorțev, E.A. Suhanov, A.L. Makovski ș.a.). Conform viziunii a doua, dreptul administrării fiduciare este o formă independentă a drepturilor reale, deoarece:

- administratorul fiduciar este înzestrat cu împuterniciri vaste;
- drept obiect de interes al administratorului fiind obținerea obiectului administrării pentru folosire în scop comercial. [2, p. 34-36].

Nu putem fi de acord cu asemenea argumente. În **primul rînd**, oricît de largi ar fi împuternicirile administratorului fiduciar, el întotdeauna acționează în interesul proprietarului bunurilor. În afară de aceasta, împuternicirile administratorului pot fi limitate prin intermediul unei legi sau unui con-

tract. În al **doilea rînd**, legiuitorul vede interesul administratorului nu numai în primirea remunerărilor pentru prestarea anumitor servicii. Dacă contractul este gratuit, atunci administratorul fiduciar acționează din alte considerente (spre exemplu, păstrarea bunurilor unei rude).

Esența contractului administrării fiduciare constă în executarea administrării de către administratorul fiduciar a bunurilor străine în interesul proprietarului lor sau al persoanei indicate. În acest scop, proprietarul transmite bunurile sale administratorului fiduciar, înzestrîndu-l cu împuterniciri corespunzătoare ce țin de posesia, folosința și dispoziția lor, în limitele în care administratorul fiduciar este în drept să îndeplinească diverse acțiuni „de facto” și „de jure” pentru asigurarea administrării eficiente a bunurilor transmise spre administrare.

În cadrul administrării fiduciare are loc folosirea profesională (de întreprinzător) a bunurilor transmise, ce prezumă îndeplinirea de către administrator în interesele proprietarului (persoanei încredințate) sau beneficiarului administrării fiduciare a măsurilor necesare pentru obținerea profitului corespunzător. Coraportul unei asemenea persoane cu administratorul său se determină prin contract încheiat între părți, ce stipulează drepturile și obligațiile lor reciproce.

De asemenea, instituția administrării fiduciare poate fi folosită cu succes în scopul unirii capitalului. În acest caz, cîteva persoane – fondatorii administrării fiduciare – transmit proprietatea lor în administrare fiduciară unei alte persoane, care va folosi acest bun în interesele fondatorilor administrării fiduciare. În special, acționarii minoritari își pot uni acțiunile lor (voturi la adunarea acționarilor), transmițîndu-le în administrare fiduciară unei singure persoane, ce

va acționa în interesele acestora.

Trebuie de menționat că prin trecerea drepturilor proprietarilor bunurilor (fondatorilor administratorilor fiduciare), prin prevederile contractului, unei alte persoane (administrator fiduciar), aceștia le pierd pe perioada contractual, fiind cu neputință să recurgă la realizarea lor. Astfel, prin transmiterea către administratorul fiduciar a dreptului de dispoziție asupra unui anumit bun, proprietarul nu poate dispune de el, deoarece va încălca condițiile contractului administrării fiduciare a bunurilor.

În literatura de specialitate nu există o poziție unică privind categoriile de bunuri ce pot fi obiect material de sine stătător al contractului de administrare fiduciară. Sînt în discuție întrebările referitoare la posibilitatea administrării sumelor bănești, cele ce țin de împuternicirea cu drepturi a administratorului fiduciar în cazul hîrtilor de valoare. La fel, nu există o părere unică cu privire la noțiunea administrării fiduciare a întreprinderii ca obiect al contractului și la urmările transmiterii ei în administrare. De asemenea, sunt diferite opiniile referitor la subiecții contractului dat, la conținutul obligației studiate, prestabilind obiectul juridic și obiectul material al contractului. De asemenea, se află în discuție conținutul normelor juridice care reglementează răspunderea administratorului fiduciar.

Toate acestea subliniază actualitatea temei date și necesitatea elaborării bazei legislative la capitolul reglementării contractului administrării fiduciare a bunurilor.

Coraportul unei persoane cu administratorul său se determină prin contract încheiat între ei, ce stipulează drepturile și obligațiile lor reciproce. În cadrul administrării fiduciare a bunurilor trebuie de subînțeles activitatea independentă a administratorului fiduciar, îndreptată spre păstrarea și/sau mărirea obiectului adminis-

trării fiduciare, iar în unele cazuri – micșorarea sau preîntîmpinarea pierderilor ce pot fi condiționate de anumite circumstanțe. Activitatea dată constă nu numai în acțiuni cu caracter „de conservare a bunurilor”, dar în administrarea utilă și efectivă a lor. Ea poate fi îndreptată nu numai la procurarea și mărirea bunurilor, dar și la determinarea unor cheltuieli rezonabile, orientate spre menținerea bunurilor în stare satisfăcătoare, exploatarea lor, achitarea impozitelor, datoriilor, angajarea lucrătorilor ș.a.

Analizînd caracterul juridic al contractului administrării fiduciare a bunurilor, vom remarcă următoarele:

- raporturile juridice de administrare fiduciară apar în baza unui contract încheiat între părți prin liber consimțămînt;

- după cum reiese din definiția contractului administrării fiduciare (art. 1053 Cod civil), acesta este un **contract independent**, după scopul său fiind raportat la categoria obligațiilor civile de prestări servicii, deoarece în calitate de prestări servicii pot fi calificate acțiunile cu caracter material și juridic, îndeplinite de către administratorul fiduciar în cazul administrării bunurilor în interesele proprietarului administrării fiduciare sau a terțului, desemnat în calitate de beneficiar;

- contractul administrării fiduciare este un **contract real**, ceea ce înseamnă că acesta ține a fi încheiat din momentul predării de către fondatorul administrării fiduciare (fiduciant) celeilalte părți – administratorului fiduciar (fiduciar) – a bunurilor pe un anumit interval de timp, care se obligă să administreze patrimoniul predat în interesele primului. Astfel, pentru apariția obligațiilor administrării fiduciare a bunurilor este necesară o schemă juridică complexă, ce este alcătuită din doi factori juridici: semnarea de către părți a contractului și transmiterea fiduciarului bunurilor

ce constituie obiectul contractului semnat;

- contractul administrării fiduciare este un contract **bilateral**, de regulă **oneros**, deși această obligativitate a fiduciantului nu reiese din definiția contractului dat (alin. 1 art. 1053 Cod civil). Însă în corespundere cu prevederile alin. 1 art. 1057 Cod civil, administratorul fiduciar are dreptul la remunerare, dacă aceasta rezultă din contract sau din lege;

- în continuarea analizei caracterelor juridice ale contractului dat se poate de spus că acesta este un contract **sinalagmatic, consensual**;

- administrarea fiduciară este, de asemenea, un contract cu **executare succesivă**, deoarece administratorul fiduciar săvîrșește acte juridice și materiale pe perioada încheierii contractului;

- administrarea fiduciară se atribuie la categoria contractelor **de prestări servicii**. Administratorul prestează servicii de administrare a bunurilor în interesul fondatorului sau beneficiarului administrării. Aceste servicii nu au ca obiect acte materiale sau juridice determinate, ci activitatea de administrare a bunului [3, p. 140];

Contractul administrării fiduciare are anumite caractere specifice, ce-i permit de a-l califica în categoria de contracte **obligationale independente** și a-l delimita de celelalte contracte civile.

În **primul rînd, după scopul său**, transmiterea bunurilor în administrare fiduciară înseamnă doar formarea anumitor condiții, pentru ca administratorul fiduciar să-și poată exercita obligațiile sale contractuale. Prin aceasta contractul administrării fiduciare se deosebește de contractele de transmitere a bunurilor (cumpărare – vînzare, arendă ș.a.), în limitele cărora transmiterea bunurilor înseamnă exercitarea obligațiilor de către unul dintre contraagenți, urmărind scopul îndeplinirii cerințelor de cealaltă parte. Însă transmiterea

bunurilor, drept condiție obligatorie pentru încheierea contractului, celeilalte părți apropie contractul administrării fiduciare a bunurilor de celelalte contracte reale, spre exemplu de contractul de depozit sau cel de expediție, care la fel se raportează la categoriile de contracte de prestări servicii.

În al **doilea rând**, printre toate contractele de prestări servicii, contractul administrării fiduciare se caracterizează prin faptul că anume rolul administratorului fiduciar de administrare a bunurilor fondatorului administrării fiduciare reprezintă administrarea bunurilor sale (în sens larg). Un asemenea serviciu reprezintă nu afaceri concrete și acțiuni de facto, dar acțiuni de administrare a bunurilor în general. Pentru aceasta administratorului fiduciar i se atribuie împuterniciri echivalente proprietarului bunurilor (posesie, folosință, dispoziție) în coraport cu bunurile încredințate. Dacă ne vom imagina toată activitatea de administrare a bunurilor îndeplinită de administratorul fiduciar prin prisma totalității acțiunilor juridice și materiale, vom observa deosebire-cheie ale contractului dat de alte categorii de contracte ce au în calitate de obiect al său în exclusivitate încheierea contractelor sau alte categorii de acțiuni de facto. Spre exemplu, contractul administrării fiduciare a bunurilor se deosebește de contractele de mandat sau de comision prin aceea că, îndeplinind administrarea fiduciară, administratorul îndeplinește nu numai acțiuni juridice sau de ordin material, dar și orice alte acțiuni “de facto”, necesare întru administrarea bunurilor.

În afară de aceasta, administratorul fiduciar participă în circuitul civil din numele său propriu (mandatarul, în cazul contractului de mandat – doar din numele mandatarului), fiind obligat să informeze toate persoanele terțe referitor la poziția sa specială de adminis-

trator fiduciar (spre deosebire de comisionar în contractul de comision). De celelalte contracte de prestare a serviciilor (contractul de depozit, contractul de transport), contractul administrării fiduciare a bunurilor se deosebește prin volumul și conținutul obligațiilor cu care se împuternicește administratorul fiduciar în coraport cu bunurile transmise lui în administrare fiduciară. Dacă serviciile căraușului sau depozitarului reprezintă una sau câteva acțiuni legate reciproc – păstrarea bunului și înapoierea lui proprietarului său; aducerea încărcăturii la locul de destinație și transmiterea sa clientului –, atunci obligația administratorului fiduciar constă în executarea unui complex imens de acțiuni atât de ordin material, cât și de ordin juridic, necesare pentru administrarea bunurilor. În afară de aceasta, nici căraușul, nici depozitarul nu sunt înzestrați cu dreptul de folosire și dispoziție a bunurilor încredințate, cum are loc în contractul administrării fiduciare.

În al **treilea rând**, contractul administrării fiduciare se deosebește de celelalte contracte civile prin delimitarea bunurilor atât de la proprietar – fondatorul administrării fiduciare, cât și de la bunurile administratorului fiduciar. Ca urmare, în circuitul civil apare bunul delimitat în persoana administratorului fiduciar. Despre aceasta ne vorbește norma juridică ce se conține în prevederile alin. 4 art. 1055 Cod civil: bunurile date în administrare fiduciară se separă de alte bunuri ale fondatorului administrării, precum și de bunurile administratorului fiduciar. Obligațiile rezultate din activitatea fiduciarului se execută din contul bunurilor care se află în administrarea fiduciară (alin. 6 art. 1056 Cod civil).

În al **patrulea rând**, delimitarea bunurilor, înfăptuită conform contractului administrării fiduciare în scopul participării sale în circuitul

civil, a actualizat problema asigurării protecției bunurilor date de la acțiunile ilegale ale persoanelor terțe. De aceea, administratorul fiduciar este înzestrat cu toate formele apărării drepturilor civile. Despre aceasta ne vorbește norma juridică raportată la apărarea drepturilor de proprietate, aflate în administrarea fiduciară, administratorul fiduciar avînd dreptul de a cere înlăturarea executării drepturilor date (alin. 3 art. 1058 Cod civil).

În al **cincilea rând**, referitor la obligațiile administratorului fiduciar ce reies din contractul administrării fiduciare a bunurilor, acționează principiul executării personale (alin. 1 art. 1056 Cod civil). Acest fapt se explică nu prin caracterul personal al raporturilor juridice, dar prin faptul că esența obligațiilor administratorului fiduciar constă în administrarea bunurilor, delimitate de cele ale proprietarului și transmise lui în posesie titulară, de asemenea, de volumul nelimitat de împuterniciri în coraport cu bunurile date, acordate administratorului fiduciar, care, în esență, îndeplinește împuternicirile proprietarului bunurilor – obiect al contractului.

În al **șaselea rând**, structura contractului administrării fiduciare a bunurilor include în sine posibilitatea încheierii acestuia nu în interesele fondatorului administrării fiduciare, ci în interesele persoanei terțe – beneficiarului administrării fiduciare. Această stare de fapt a stat la baza unei poziții din literatura juridică, conform căreia contractul administrării fiduciare în această formă primește forma contractului în interesele persoanei terțe. Astfel, după părerea autorului rus E. A. Suhanov, „contractul administrării fiduciare reprezintă o categorie tipică a contractului încheiat în folosul unui terț (alin. 1 art. 721 Cod civil). De aceea, și statutul beneficiarului se determină prin pozițiile generale ale acestui gen de contracte. În particular,

beneficiarul este în drept să prețindă de la administratorul fiduciar executarea obligațiilor în interesele sale, iar pentru modificarea sau încetarea înainte de termen a contractului, poate cere acordul său. În calitate de beneficiar poate apărea însuși fondatorul administrării fiduciare, reglementând administrarea fiduciară în interesul său” [3, p. 31].

Analizând contractul administrării fiduciare drept contract în baza stipulărilor căruia administrarea fiduciară a bunurilor de către administratorul fiduciar are loc în interesele beneficiarului administrării fiduciare, acesta se deosebește de modelul clasic al contractului în folosul unui terț (art. 721 Cod civil). În particular, drept contract în folosul unui terț se recunoaște contractul în care părțile au stabilit că debitorul este obligat să onoreze obligațiile nu față de creditor, dar în fața unei persoane terțe indicate sau neindicate în contract ce are dreptul să ceară de la creditor executarea obligațiilor asumate.

În al **saptelea rând**, printre bunurile ce pot fi obiect independent al administrării fiduciare se înfilnesc și așa categorii care exclud existența a careva raporturi patrimoniale: dreptul la drepturi exclusive. În asemenea condiții, reglarea unică și integrală a raporturilor juridice de administrare fiduciară a bunurilor poate fi asigurată în exclusivitate prin intermediul normelor dreptului obligațional.

În afară de aceasta, în cazul discuțiilor referitor la natura juridică a administrării fiduciare a bunurilor se trece cu vederea administrarea fiduciară a bunurilor în baza prevederilor legale. Administrarea fiduciară a bunurilor nu înseamnă executarea tuturor împuternicirilor proprietarului bunurilor. Aceste raporturi juridice au un scop strict determinat, spre exemplu, executarea în baza achitărilor bunurilor persoanelor pe care le are la întreținere persoana

recunoscută dispărută fără veste (art. 49 CC).

Astfel, îndeplinind administrarea fiduciară a bunurilor și participând la diverse raporturi juridice cu persoanele terțe, administratorul fiduciar acționează în calitate de subiect al raporturilor juridice obligaționale în interesele fondatorului administrării fiduciare și beneficiarului administrării fiduciare. Paralel cu aceasta, devenind proprietarul titular al bunurilor respective, administratorul fiduciar primește protecția absolută față de acțiunile ilegale ale persoanelor terțe.

Din cele expuse se poate de concluzionat că dezvoltarea și modificarea relațiilor economice în stat au drept urmare apariția, dezvoltarea și perfecționarea raporturilor juridice noi, ce ar permite reglementarea juridică a relațiilor economice noi apărute. Relațiile date au rolul de concentrare a capitalului și gestionarea eficientă și profesionistă a lui.

Prin perfecționarea bazei legale de reglementare a acestor raporturi juridice se va facilita implementarea lor în viața economică a statului.

Referințe bibliografice

1. *Codul civil al Republicii Moldova*, adoptat prin Legea nr. 985-VX din 18 aprilie 2002. În: Monitorul Oficial al R. Moldova, nr. 128-129 din 13 septembrie 2002.

2. *Гражданское право*. Часть первая: Учебник под ред. А.Г. Калпина, А.И. Масляева 2-е изд., перераб. и доп. М: Юристъ, 2003, с. 378.

3. Рябов А.А. *Траст в Российском праве*. В: Государство и право, 2006, № 4, с. 43-49.

4. Bloşenco A., *Drept civil, partea specială*, (note de curs). CARTDIDACT, 2003, p. 140.

5. *Гражданское право*. В 2 т. Т. II, полутом 2: Учебник, с. 121; *Гражданское право России*. Часть вторая. Обязательственное право. Курс лекций. Отв. ред. О.Н. Садиков. М., 1997, с. 567.